

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

60. ÅRGANG

22. SEPT.

NR. 34-35

VÅKNENDE ERKJENDELSE ?

«Den katolske kirke i kamp — for oss!»

Av stiftskapellan Sverre Riisøen.

Den kjente bergenspresten har tilstillet pressen denne artikkel, der han ikke legger skjul på sin indignasjon over den knappe rasjon den norske almenhet er blitt tildelt av opplysning om den katolske kirkes ensomme rolle i det moderne religionspolitiske verdensdrama.

Mens vi her hjemme, og i andre folkestyrte stater, slåss om hvem som har det beste demokrati, kan det være nødvendig og sunt å minne om en kjensgjerning, som i sin paradoksale karakter kan vekke somme til ettertanke. Jeg tenker på det unektelig noe merkelige forhold at det er Den katolske kirke, som i dag våger å hevde konsekvent og prutningsløst, de demokratiske livsverdier i de land som ikke kjenner til andre former for frihet enn den treldom som dikteres fra Moskva.

Den katolske kirke står i klar og utvetydig opposisjon til styremaktene i samtlige østorienterte stater. Den har ingen andre våpen å kjempe med enn Ordets makt. Ingen annen belønning å stille i utsikt enn martyriet. Ikke engang fra sine kristne trosbrødre innenfor andre konfesjoner kan katolikkene vente noen hjelp. Den reformerte og den lutherske kirke har spilt en ynkelig rolle. De venter i tur og orden på å bli likvidert, og forbereder sin egen undergang med krampaktige forsikringer om at de vil være lojale mot øvrigheten. Politikk og kristendom må ikke blandes sammen, sier dumme kirkeledere og kloke kommunister.

De fleste nordmenn svever i den blankeste uvitenhet om den rolle Den katolske kirke har spilt i det moderne politiske verdensdrama. Vi er så nedsyltet i satt sjølgodhet over vår ene saliggjørende demokra-

tiske kirkeordning, i motsetning til den autoritære pavekirke, at vi er slått med blindhet når det gjelder å verdsette hva den samme pavekirke har gjort for verdens frihet.

Den katolske kirkes kamp for de menneskeretter, som organisk er knyttet til demokratiets politiske eksistens, er ikke av ny dato. Bekjennelseskirkens kamp i Tyskland er velkjent. Men den tåler ikke sammenligning med den heltmodige innsats mot nazismen Den katolske kirke ytet. I Tyskland var den nazismens fiende nr. 1. Det samme gjelder forholdene i Italia under fascistisk diktatur. Ingen troende katolikk var i tvil om pavens holdning, og at der i virkeligheten rådde en ublodig krig mellom Vatikanet og Palazzo Venezia. Den som har hatt den glede å lese gjennom pavens hyrdebrev fra 1931 til i dag kan ikke annet enn å bli grepet av hvor motig, uforferdet og klokt han taler diktaturstatene imot. Vi kommer heller ikke forbi at overalt hvor diktaturet, enten det er svart, brunt eller rødt, har fått makten, der har Den katolske kirke meldt seg som første opponent, trass i at kampen menneskelig talt har sett håpløs ut. Det gjelder også Franco-Spania. Framtredende spanske geistlige har åpent og med stor risiko tatt avstand fra falangistregimet. Hvorfor forteller våre ellers så utmerkede utenrikskronikører så lite om dette?

Ganske enkelt fordi de sitter fast i den gamle formodning at Den katolske kirke står i ledtog med de frihetsfiendtlige makter i verden. Det er på tide vi reviderer våre forestillinger på dette punkt. Ingen kirke har i vår tid lidt mer enn den katolske. Ingen fortjener mer ubetinget vår takk og vår honnør.

FRANS AV ASSISI OG KIRKEN

Til Fransiskus-dagen 4de oktober.

Av fransiskanerpater Leo van Eekeren

V i kaller med rette Kristi mystiske Legeme, den katolske Kirke, vår mor. Det som en mor er for sine barn, er Kirken for oss. Gjennom den har Jesus Kristus gitt oss livet, sjelens overnaturlige liv. Som en mor pleier, leder, nærer og styrker den dette guddommelige, overnaturlige liv ved de hellige sakramenter som man med rette kaller «Livets kilder». Den forteller sine barn om Gud, Jesus Kristus og den Hellige Ånd. Det som Kirken en gang for nesten to tusen år siden har hørt av Jesu egen munn, bevarer den rent og uplettet som en kostbar arv og den gir den videre til sine barn til tidenes ende. Den lærer oss renhetens, kyskhetens og ydmykhetens skjønnhet, lydighetens glede, selvfornektelsens adel, kjærlighetens kraft og endog «korsets tåpelighet». Den holder om og om igjen fram for oss alle dyder og oppmuntrer oss til edelmodig å følge vårt guddommelige eksempel, Jesus Kristus. Kirken gleder seg over dem som med hellig begeistring har fulgt Jesus og virkelig er blitt helgener. Gjennom alle tider skal den signe deres navn og prise Gud som disse hellige menn og kvinner forherliget ved sitt levnet. Ennå mer gleder Kirken seg over dem som ikke bare selv har levd etter fullkommenhetens ideal, men også har lært andre det ved å gi dem bestemte regler og statutter for å føre dem til hellighet. Jeg mener dem som har stiftet en orden eller en kongreasjon. Det må ikke undre oss at Kirken har en forkjærlighet for disse stifterne. Mange av dem har sin egen kirkelige festdag som en feirer over hele verden. Aldri skal kirken forsømme å forkynne det faktum at disse helgener har vært hennes beste barn og har gledet henne ved sitt hellige og arbeidsomme liv og troskap mot Gud, Jesus Kristus og hans hellige Kirke.

Blant Guds helgener har Frans av Assisi, «den store Konges herold», ikke vært den ringeste. Kirken har alltid vært en klok og god mor for ham og hans barn og vist Frans av Assisi og fransiskanerne en særlig kjærlighet. Den har gjort for Frans hva den har gjort for alle sine barn. Den ga ham sjelens overnaturlige liv. Den nærer det ved de hellige sakramenter. Den styrket det ved å betone for ham Jesu liv og hans uendelige kjærlighet. Selv om Frans til å begynne med ikke var mottagelig for det, ble han likevel litt etter litt grepet av Jesu guddommelige kjærlighet og Kirkens hellige lære. Guds nåde drev ham med uimotståelig kraft framover til Kristus. Det var en vanskelig vei for ham. Han visste ofte ikke hva han måtte gjøre og hva Gud fordret av ham. Men hans Far i himlen og hans mor her på jorden, Kirken, har opplyst ham og hjulpet ham i alle vansker. Gud åpenbarte ham sitt ideal og Kirken forsvarte ham. Den hadde lært ham Jesu glade budskap, og han skulle gjennom alle århundrer forkynne sine talløse følgesvenner: «Dette er mindre brødrenes — fransiskanernes — regel og liv: Å leve etter Vår Herres Jesu Kristi Evangelium».

Enklere og brattere kunne veien ikke være. Den ble Frans' glade parole som Kirken helt og holdent underskrev. Den kunne ikke gjøre noe annet, hvis den ikke ville komme i strid med det den selv hadde lært ham. Men den ordnet med klokt måtehold de særlige bestemmelser og forskrifter i Frans' regel. Det ville ha vært umulig for mange å gjøre det som Frans personlig kunne gjøre på grunn av hans ubendige kjærlighet og Guds særlige nåde. Kirken våket over sitt hellige barns idealer med visdommen til en erfaren mor. Den forstod at hans stiftelser og oppgave ville mislykkes, hvis hans heltemot måtte være en plikt for hans etterfølgere. Frans ga avkall på noen forskrifter som han på grunn av sin høye oppfatning av mindrebrødrenes idealer mente var nødvendig for sin orden. Han gjorde hva Kirken ønsket, selv om det var et stort offer for ham. Slik har han helliget seg selv, og slik har Kirken reddet hans verk, hans tre ordener, for alle tider. Som enhver ordensstifter har også Frans satt sitt eget preg på sitt verk. Han har på sin egen måte levd etter fullkommenhetens ideal og forkynt det til sine etterfølgere. Derfor ser vi at noen av hans dyder særlig trer fram. Kirken viser oss dem som en takknemlig og ærbødig mor i den hellige messes liturgi som den feirer til ære for Frans. Den peker først og fremst på Frans' kjærlighet til Jesu kors. Jesu kors var hans største stolthet (Inn-

LITTERATUR

En bok om bønner.

Benziger Verlag. Einsiedeln/Zürich: Romano Guardini. Vorschule des Betens. 269 sider. Pris Fr. 9,50.

La meg først sitere et par anmeldelser fra utlandet:

«Enhver bok av Guardini er en opplevelse, og denne kanskje mer enn noen annen. Som bare en virkelig stilkunstner evner det, legger Guardini her på en fin, enkel måte bønnens, bønnelivets problemer og realiteter åpne. Boken er en innførelse av stor psykologisk verdi, en framstilling som er uvurderlig for prest og legmann, såvel som for psykologer og psykiatere. Den er lett tilgjengelig og har noe å bringe troende av enhver konfesjon, skjønt dens virkning vil være størst hos den alvorlig tenkende katolikk.» (Das Aufgebot, Schweiz).

«Forskolen er en virkelig oppdragelse, ikke til et eller annet uvesentlig, men nettopp den oppdragelse, som det moderne menneske behøver for å lære å be. Aldri har det kostet mennesket så mye virkelig å være «med» i sin bønn som i våre dager.» (Studia, Palma di Mallorca).

Men boken rommer langt mer enn det. Hvor enn alvorlige kristne møtes, drøfter de dagens problemer. Hvordan er vår stilling som kristne overfor det og det? Hvordan står vi i forhold til politikk? Hvor ligger vårt ansvar i verden i dag? Hvordan står vi i forhold til materialismen i dens siste nye skikkelse? Og vi søker alvorlig en løsning på disse problemer.

Vi ser bare ikke at problemstillingen er gal. Det første og avgjørende spørsmål er: Hvordan er mitt forhold til Gud? Den dag vi er i stand til å besvare det spørsmål slik det skal besvares, er alle våre problemer løst, ettersom de dukker opp. Og det er ikke teori, Kristus har selv lovet oss det, og historien er full av beviser på det. Når lærer vi å tro helt bokstavelig på Kristi ord?

gangsbønner, epistelen i festmessen). Han fordypet seg i de dype religiøse hemmeligheter og kjente dem som ingen annen. Han kjente Jesu hjertes kjærlighet og var helt oppfylt av den.

Jesus lønnet sin trofaste tjener og innprentet sine hellige sårmerker i hendene, føttene og hjertet hans. Således var Frans innad og utad blitt lik den korsfestete Kjærlighet, Jesus Kristus. Likesom Kristus elsket Frans også på en særlig måte fattigdommen og ydmykheten. Selv fattig som en tigger har han forkynt den allerhøyestes fattigdom for sine etterfølgere, så de fritt kunne følge Jesus som også var fattig og ydmyk. Med rette synger Kirken på hans festdag: «Den ydmyke og fattige Frans går rik inn i himlen og blir forherliget med himmelske lovsanger.» Slik skildrer Kirken oss hans kjærlighet til Jesus og hans hellige kors, hans fattigdom og ydmykhet. Dette er den takknemlige hyldest den bringer sin store helgen som oppmuntrer oss til fullkommenhetens og hellighetens ideal etter Kristi Evangelium. Dette ideal som er i strid med vår materialistiske, nytelsessyke og egoistiske tid, lever hos talløse fromme og idealistiske unge menn og kvinner, hos Frans av Assisis følgesvenner i, men også utenfor fransiskanernes klostre.

LEO van EEKEREN

Det krever virkelig tro av oss, ikke bare den troen vi som gode katolikker har til daglig. Guardini skriver i «Vor-Schule»: Man kan skjelve mellom kristen tro og kristen bevissthet. Kristen tro vil si, at mennesket antar åpenbaringen som begynnelse og grunnlag for sitt liv og forblir rotfestet i den med trofasthet og kjærlighet. Men kristen bevissthet ligger det mere i. For mennesker med kristen bevissthet er det sannhet, som er sannhet i åpenbaringen, det mulig, som er mulig der, godt vakkert, edelt, det som gjelder i åpenbaringen. Og dette ikke bare på grunn av en uttrykkelig anstrengelse, men — så vidt dette kan være tilfelle overfor åpenbaringen — på grunn av indre form og med selvfølgelighet. Vi trenger bare å se inn i oss selv og våre omgivelser for å se hvor ofte det er tilfelle. Vi ser ganske visst kristen tro, ofte enda meget ren og tapper tro. Men bevisstheten er nesten overalt den alment herskende og står uten forbindelse med troen. —

Det er så sant. Og hvis vi virkelig ønsker å løse alle disse problemer og mange fler, er det vår plikt å gjøre vårt beste for å få en kristen bevissthet. Ja, det er vår plikt i alle tilfelle. For skal vi ikke bli fullkomne som vår Far i Himlen? Har vi den kristne bevissthet vil den hjelpe oss til alltid umiddelbart å gjøre det riktige, og det er ikke vanskelig å se, at det vil føre oss så fort som vel mulig til fullkommenheten.

Og så, når vi har den kristne bevissthet og er på vei mot vårt mål, fullkommenheten, blir vi først i stand til et virkelig apostolat. Å konvertere mennesker er i dag like så lite som på Kristi tid et spørsmål om å tillempe Kirkens skikke etter omgivelsene — Kristus brøt temmelig brutalt med sin tids og sitt steds bevissthet. Det er nå som alltid et spørsmål om å vise våre medmennesker i gjerning hvordan kristendommen forandrer oss. «Se, hvor de elsker hverandre», sa folk om de kristne den gang. Det var noe forbløffende — ville det være mindre overveldende i dag?

Det er vårt store ansvar: Vårt eksempel. Bare det har den avgjørende stemme i vårt forhold til våre medmennesker. Der har vi sviktet i vesentlig grad, gjennom århundrer. «Helgener beveger verden», heter en bok. Og bare helgener beveger verden til gagns. Men det er vår plikt å bevege den, vår plikt som kristne.

Guardinis boks største fortjeneste ligger der: Den lærer oss hvordan vi skal begynne veien mot fullkommenhet. Den viser oss i hvilken grad det er mulig for enhver av oss. Den legger muligheten og midlene klart i hendene på oss.

Og når vi har lest den, har vi gjort det første, avgjørende skritt mot en kristen bevissthet.

EG.

PATER LUTZ's bok «Den katolske religion fremstillet for moderne protestanter»,

som i lang tid har vært utsolgt, blir i disse dager sendt ut i ny utgave fra Olaf Norlis Forlag, Oslo. Foreliggende utgave har ikke gjennomgått noen endringer i framstillingen, men presenterer seg i ubetinget bedre utstyr enn førsteutgaven og i større format.

Det er nå 16 år siden dette framrakende arbeid utgikk fra den lærde paters hånd og boken ble den gang i både katolske og ikke-katolske kretser mottatt med de største lovord. Den står som et monument i vår katolske litteratur i Norden og bør leses og eies av enhver som vil trenge inn i den katolske kirkes lære eller utvide sine tidligere kunnskaper om den.

ihk

ROSA MYSTICA

Av dominikanerpater F. Le Breton

Maria i kontemplasjon over Jesus.

Etter Bonfigli.

Få paver i Kirkens historie har vært så virksomme som Leo den XIII. Han var allerede nådd langt opp i årene da han ble valgt til Kristi stedfortreder, men utøvte likevel en innflytelse på Kirken og verden som få paver inntil da hadde gjort det. Hvert år utsendte han Rundskriv om de mest forskjellige emner, og i en tid da Kirken ble forfulgt av flere stater i Europa sørget han for Kirkens behov på alle områder. Først gjaldt det å gjenforene alle de kristne kirker, dernest å gi nye impulser til de teologiske og filosofiske studier for geistligheten, samt å fastsette Kirkens standpunkt til det sosiale problem, osv.

Men når det led utover høsten, skrev Leo XIII nesten hvert år under sitt langvarige pontifikat et nytt brev om et helt annet emne. I de vanskelige tider man da levde under så han hvor nødvendig det var, uten opphold å be, ikke en hvilkensomhelst bønn, men den eneste som kunne oppnå Kirkens seier: Rosenkransbønnen.

La oss forestille oss den gamle Pave: Her bruker han en fortrolig og intim tone med sine barn. Den store tenker, teolog og statsmann viker nå plassen for den omsorgsfulle familiefar. Bare i korthet nevner han de problemer han før hadde drøftet forat alle nå skal forstå at hvis Rosenkransbønnen blir forsømt i

Kirken, er alt annet forgjeves. Helt fra begynnelsen av sin regjeringstid sørger han derfor for at oktobermåned blir til Rosenkrans-måned, likesom en annen «Maria-måned». Denne skal feires med daglige gudstjenester med rosenkransbønn og Litanier. Og etterhvert som årene gikk utdypet Leo den XIII den samme lære ved femten Rundskriv som tilsammen utgjør en hel «Summa» om alt det som bør vites og læres om Rosenkransen.

I første øyeblikk blir vi en smule forundret over dette. For hva felles er det mellom den lille gjenstand som vi kaller for en Rosenkrans og Kirkens lære og behov? At den gamle bondekone under de sydlandske himmelstrøk til stadighet — selv under messen eller gjerne foran sin kjære St. Antonius-statue — ramser opp sine Ave, dette er den mest naturlige ting i verden. Hun er jo ulærd. Hennes bønn blir derfor nødvendigvis en rutinemessig bønn og det er selvfølgelig at hun aldri vil bry seg med å utvikle det åndelige liv under form av kontemplasjon. Det som en hedning kan gjøre til fullkommenhet, klarer hun likeså godt, nemlig å telle perler mellom fingrene for derved å forsikre seg selv om at guddommen vil vise seg gunstig og blid overfor henne.

Men at paven og teologene anbefaler Rosenkransbønnen fordi de oppdager dens kontemplative verdi, dette krever en del forklaringer.

For å gjøre det kort, la oss feste oppmerksomheten på to punkter: Rosenkransbønnen er en ekte kontemplasjon av frelsesmysteriene, og den er en bønn som de kristne ber i forening med Guds mor.

Når vi kaller Rosenkransbønnen for en virkelig kontemplasjon mener vi derved at den er en åndelig gjerning. Denne gamle tradisjonelle form for bønn ble først brukt av noen hellige menn, en hellig Dominikus for eksempel, som i den fant et utgangspunkt for sine prekener for Albigenerne (en ny utgave av Manikeernes lære) som i det XIII århundre herjet Syd-Europa. Og selv om meget vedblir å være uklart om vårt kjennskap til selve utviklingen av Rosenkransbønnen, så vet vi i alle fall med sikkerhet at den utbredte seg fort i klostrene, både hos Cistercienserne og Dominikanerne som i den fant et utmerket middel til utviklingen av de sjelsevner som den overnaturlige kontemplasjon forutsetter og som den hellige Thomas Akvino utførlig har analysert og skildret i et av de siste kapitler av sin moralteologi.

Ta den kristne slik som han er, ta hans sjel slik den ble gjenfødt ved dåpen: Nåden som den Hellige Ånd inngyder i den vil velde fram i en bestemt retning — mot vårt åndelige mål og vår bestemmelse, Gud. Å se Gud og elske Ham slik Han er i seg selv, dette er den dømte sjels urlengsel. Hvor lite kristent og lite interessert i Gud det moderne menneske enn er, så eier det likevel dypt i seg en hunger og trøst etter å se Hans åsyn.

Men «Hvem som ser meg, ser Faderen». Jesus Kristus er ved sitt livs-, sin døds- og sin oppstandelses mysterier den eneste vei for den kristne kontemplasjon. Derav den tredobbelte rekkefølge av «mysterier», d.

v. s. betraktningsemner som fins i rosenkransbønnen. Ved å dvele ved Kristi og Hans mors liv blir vår hukommelse befridd for mange verdslige bekymringer. Hjertet blir rensset og opphøyet av troen, håpet og kjærligheten, især når den Hellige Ånds gaver virker med til at hele vårt indre blir opptatt av Gud alene.

Og med hensyn til den materielle side ved rosenkransen, den gjentatte og ensformige bønn som resiteres, vil alle psykologer forsikre oss om at også dette er til hjelp for kontemplasjonen: At mine hender har noe å sysle med, at mine lepper mumler de samme formler, gjør at mitt sinn og min forstand føler seg mer fri og mer mottagelig for Guds nåde, med andre ord gjør sitt eget verk som består i å dvele ved Gud og betrakte Ham.

Men det som mest forarger en god del av våre brødre, er det at vi gir Maria, det vil si en skapning, en så sentral og enestående plass i vår bønn, at det ser ut som om vi hilser henne ti ganger oftere enn vår himmelske Far og at vi aldri skiller Maria fra Kristus. Er dette privilegium helt berettiget?

De som nettopp betrakter og gjemmer i sitt hjerte all Kristi og hans mors mysterier, så vel de gledefulle som de smertefulle og herlighetsfulle mysterier, vil uten å nøle svare et klart og uforbeholdent «Ja». Rosenkransens skjønneste frukt er nemlig den å gi oss en riktig idé om den rolle og den plass Maria innehar så vel i frelsesmysteriet som i Kirkens mysterium.

Når det gjelder den første innvending er det ikke riktig å påstå at vi hilser Maria ti ganger oftere enn Vår Himmelske Far. For før denne hilsen ble sagt av engelen, ble den uttalt av Gud selv og det er klart at det er seg selv Gud ved sitt sendebud hilser. Gud hilser, anerkjenner og elsker det guddommelige mysterium som i Marias skjød og ved hennes samtykke snart skal fullbyrdes. Det er altså Gud som hilser Gud. Og med hensyn til den velsignelse som Elisabeth utropte, så er det ifølge selve Evangeliets vitnesbyrd selve «den Hellige And som drev henne til å tale. Og det samme gjelder selve Kirken når den i slutten av hvert «Hill deg Maria» lar sine barn bønnfalle: «Hellege Maria, Guds Mor, be for oss syndere, nå og i vår dødstime». Å tilbe Guds verk i Maria er altså både englenes, disiplenes og hele Kirkens hensikt når de gjentar den samme hilsen.

For Marias kall og hennes medvirkning i Kristi frelsesverk, var og vedblir å være et uforlignelig kall. Siden sin uplettede unnfangelse helt til sin kroning i den seierrike Kirke og gjennom sin mirakuløse himmelferd, ser vi likesom Guds Sønnns herlighet avspeilet i Hans Mors hjerte.

Men fordi troens blikk fester seg ved Marias privilegier, holder det ikke dermed opp å betrakte Gud, den treenige.

Stanser kanskje øyet ved speilet når det betrakter solen i det?

Ved å følge Maria under hennes gledefulle, smertefulle og herlighetsfulle mysterier, blir vi ført til den direkte kontakt med de tre personer i Gud, det eneste som kan fylle et kristent hjerte.

fr. F. LE BRETON, O. P.

Vi fordobler opplaget!

Hyppigere og hyppigere følger hyggelige ord fra abonnentene med de enda hyggeligere postanvisninger som det er reservert ekspedisjonen å glede seg over. Denne stigende goodwill fra lesernes og abonnentenes side legger nye forpliktelser på dem som stiller med bladet. Det har tatt 60 år å nå dit vi er nådd i dag. La oss ikke glemme det. Det er intet som gir oss rett til å si at St. Olav i dag forholdsmevis i g yter mer enn i startens år. Det gir oss bare plikten til å løfte mål-listen høyere og høyere. Og da må vi stadig satse på nytt.

I fjor tok vi løftet og innredet tidsmessige lokaler. Nyhetstjenesten utenfra er gjenopprettet og utvidet etter krigens brudd. Bladets økonomiske basis er takket være annonseavdelingen, sterkt bedret. Dette førte igjen til at bladet kunne få et vakrere utstyr. Og nye penner er begynt å opptre i spaltene.

Når det gjelder den redaksjonelle side, står uendelig meget igjen — her er mulighetene praktisk talt ubegrensede. Vi har en hel verden å øse av.

Men et meget konkret skritt må nå tas. St. Olav må utvide sin lesekrete! Etter de varsler vi har tatt, skulle det ikke være noen grunn til å sette seg noe mindre mål enn innen oversiktlig tid å kunne fordoble abonnementsantallet.

Det er to veier til dette mål. Den ene er gjennom flittig reklame. Men vi makter ikke denne veien, det fordrer for store bevilgninger. Den andre veien er denne: **HVER KATOLIKK SKAFFER BLADET ÉN NY ABONNENT!** Da er målet nådd i en håndvending. Det er denne veien vi akter å rette vår aksjon etter. Vi åpner derfor en abonnementskampanje i stor stil.

Imidlertid er der ingen grunn til å vente på noen annen parole. For til syvende og sist er det likevel den enkelte som må gjøre innsatsen. Så hvorfor ikke begynne med én gang?

La oss fra første stund se å få litt sport inn i saken. Det oppgis hvem som har skaffet den nye abonnenten. Vi noterer oss det. Og så snart vi har en peiling på dimensjonene stilles premiene opp.

Vi har allerede forrige gang sagt:

KLAR — GA!

Husk
innbetaling av kontingenten!

HVORDAN ET UNDER I LOURDES GJORDE ALEXIS CARREL TIL TROENDE KATOLIKK

Vi opplever i dag at en av vitenskapens store, *Alexis Carrel*, hvis vitenskapelige forskning ble belønnet med Nobelprisen, bekrefter underets realitet.

Dr. Carrel er et verdensberømt navn. Hans gedigne arbeid, «*Mennesket det ukjente*», rommer en sammenfatning av vitenskapens resultater etter den hittidige utforskning av det menneskelige legeme. Til tross for bokens høye vitenskapelige nivå, er den av de mest solgte bøker i verden. Den er oversatt til nær sagt alle språk. Carrel døde kort tid etter krigshandlingenes opphør. Blant hans etterlatte papirer har hans enke samlet en rekke overraskende sider: reisenotater om Lourdes som er 30 år gamle og noen meditasjoner som Carrel skrev ned, da hans livs aften nærmet seg. «*Reisen til Lourdes*» fortjener ikke mindre oppmerksomhet enn boken «*Mennesket det ukjente*».

For 46 år siden var dr. Carrel, bare 30 år gammel, prorektor ved det medisinske fakultet ved universitetet i Lyon. Allerede på det tidspunkt var man klar over at han hadde en lysende vitenskapelig karriere foran seg. Som integral rasjonalist trodde han ikke på noe. Han satte imidlertid den *fordomsfrie* forskning så høyt at han bestemte seg for å reise til Lourdes. Han fulgte med en pilegrimsferd fra Lyon. Han følte seg sterk nok til å undersøke de merkelige fenomener som katolikkene snakket så meget om.

I en tredje klasses jernbanekupe fulgte han med *Marie Bailly* som var oppgitt av legene. Hennes forældre var begge død av tuberkulose og selv led hun av tuberkuløs bukhinnebetennelse. Etter ankomsten til Lourdes fulgte han henne over til sykehuset «*De syv smerter*». Legene trodde ikke hun ville klare å komme levende fram til grotten ved Massabielle. Men en nonne sørget for at den syke ble båret til kildene, hvor de syke blir badet. Marie Bailly var for syk til

«Den alminnelige karakteristikk av dem som organiserer forfølgelser, er at de ikke bare nøyer seg med å ødelegge sine ofre fysisk, men at de også prøver å gjøre dem foraktet og hatet av folk og fedreland.»

Hvem husker ikke de romerske martyrer som Tacitus skriver om, og som ble framstillet som pyromaner, avskyelige forbrytere og menneskehetens fiender og ofret under Nero?

De nålevende forfølgere viser seg som lærenemme elever i denne sørgelige skole. De kopierer sine mestere, men overgår dem i grusomhet, for de nyttiggjør de siste oppfinnelser i vitenskapens og teknikkens verden for å styrke sin makt og legge folket i slave-lenker i en grad som tidligere var utenkelig.»

Pave PIUS XII.

å kunne senkes ned i vannet, men man stenket vann på henne.

Carrel følger hennes døds-kamp der hun ligger nedpakket utenfor grotten. Pulsene slår svakere og svakere, hjertet er i ferd med å holde opp å slå. En ikke-troende lege holder Carrel med selskap. Plutselig ser Carrel at det inntreffer en forandring med den syke, og han blir ytterst forbauset. Det opphovnede bukpartiet synker sammen under teppet. Ansiktsfargen blir en annen. Carrel som kontrollerer dette «interessante tilfelle» fra minutt til minutt, føler på den sykes puls: 80 slag i minuttet. Det begynner å gå rundt for ham. Etter at Marie Bailly er brakt tilbake til sykehuset friskner hun til. Carrel sitter ved siden av sengen hennes. Enten er han offer for den mest uforklarlige villfarelse, eller også er han vitne til det overnaturlige, — underet.

Den syke blir frisk. Han griper hennes hånd. «Jeg kjenner at jeg er frisk,» sier hun. Carrel vet ikke hva han skal svare og spør: «Og hva skal du nå ta deg til?» «Jeg skal gå til St. Vincenssøstrene, og om de mottar meg skal jeg bli sykepleierske hos dem,» er hennes svar.

Carrel forlater sykerommet. Han irrer omkring grotten. Hvordan skal han vel kunne forklare det som han har sett med egne øyne? Han er arg på seg selv fordi han reiste til Lourdes og fikk denne opplevelsen. Men det de troende kaller et under har han vært vitne til. Hva kan være årsaken? I nattens løp forstår han at en naturlig forklaring ikke kan være mulig. Han kjemper med seg selv. Men klokken 3 på natten bøyer han kne i sitt værelse og bekjenner: «Jeg tror.»

Hele sitt liv fortsetter Carrel sitt vitenskapelige arbeid med den absolutte objektivitet som kreves av sann vitenskapelig forskning. Han har skrevet ned sin opplevelse i Lourdes som først lenge etter blir kjent for noen få innvidde. Den gang hans verdensberømte arbeid: «*Mennesket det ukjente*» ble utgitt, ble det ikke nevnt et ord om hans konversjon. Man påstod til og med at en slik vitenskapelig gigant umulig kunne være katolikk.

Fra De forente stater vender han hjem til Frankrike. Han kjenner at kreftene avtar, og han tilbringer sitt livs aften med å forberede seg på døden. Til benediktinerpateren Dom Alexis Presse sier han: «*Jeg vil tro og tror alt det den katolske kirke lærer. Det volder meg ingen vanskelighet, for dens lære rommer intet som innebærer en faktisk motsigelse mot vitenskapens varige resultater.»*

I oktober 1943 ga dr. Carrel uttrykk for ønsket om å tale med benediktinerpater Dom Presse. Overfor ham uttalte han ønsket om at Gud måtte gi ham en nå ti år til vitenskapelig arbeid. Det fikk han ikke. Men han fikk tid til å avslutte enda et arbeid: «*La conduite de la Vie*» — Livets ledelse.

Ung tysk
kvinne
helbredes
i Lourdes.

De to bilder vi publiserer i forbindelse med denne beretning, er tatt av den engelske ukeavis «Catholic Herald»'s korrespondent for kort tid siden.

Den unge kvinne vi ser på bildene er *Ina Maria Hages*, 21 år gammel og katolsk ungdomsleder fra Enger ved Rhinen i Tyskland. Håpløst syk fulgte hun nylig med en tysk gruppe pilegrimer til Lourdes og vendte tilbake helbredet.

Ina Hages led av tuberkulose i lungene og innvolle-
ne, og var den sykeste av dem som deltok i pilegrims-
ferden.

Det øverste bilde viser henne med feberglinsende øyne på reisen til Lourdes, etter at legene og sykepleierskene hadde gitt opp alt håp.

Hjertet syntes ikke å kunne klare påkjenningen, når hun etter ankomsten til Lourdes forsøkte å besøke grotten. Hun måtte oppgi forsøket. To dager senere forsøkte hun igjen. Det var den 25. juli i år.

Hun var meget spent da messen ble lest ved den hellige Bernadette's alter. Hun mottok den Hellige Kommunion, reiste seg og tok de første skritt på to og et halvt år.

Hennes tilfelle ble straks prøvet av den internasjonale, medisinske kommisjon. Det viste seg at hun var uten feber og — uten tuberkulose.

Denne diagnose ble gitt, — som vanlig uten at helbredelsen ble fastslått som mirakuløs. Det skjer først etter nye undersøkelser om to år.

Etter å være lykkønsket av biskopen av Lourdes, mgr. *Theas*, vendte hun tilbake til Tyskland med det samme tog som hun var kommet med.

Den forandring som har funnet sted framgår tydelig av det nederste bilde som viser Ina vinke farvel til franske bønder fra sitt kupé-vindu.

MARIAKONGREGASJONEN I OSLO

slår et slag for St. Olav.

I forrige nr. av St. Olav budet redaksjonen en kraftig abonnementskampanje til fordel for bladet. Ikke før var startsignalet gått før den driftige Maria-kongregasjon i Oslo under fru Ragnhild Nylunds ledelse gikk til aksjon med liv og lyst. Det skjedde som seg hør og bør i forbindelse med vanlig medlemsmøte, godt underbygget med det åndelige element: nåden som det kristne livsprinsipp. For var det ikke i bunn og grunn det kongregasjonens preses, pastor dr. Vranken, illustrerte ved den innledende konferanse i kapellet der han lenge dvelte ved minnet om den stille, men ubendige kjemper på dette kristne livsplan, Sigrid Undset?

Likedan med Leif Aaslands kåseri fra Ungdomslederskolen i Dalum. Det som grep tilhørerne var nettopp dette at det åndelige element også her har vunnet fram til å bli den sentrifugale kraft bak all aksjon.

Om seg selv kan Maria-kongregasjonen ha lov å si det samme. Den ville aldri kunne mønstre en slik stadig voksende rekke av interesserte medlemmer om ikke deres møter tok sitt utgangspunkt i et rent åndelig program. Jo sterkere det er, jo mer evner kongregasjonen å kaste av i aksjon av blivende verdi. Årsakssammenhengen kan være vanskelig å f a t t e, men ikke å t r o: for den åpenbarer seg gjennom velsignelsen av den gode vilje. Det ytre apostolat kan ikke improviseres. Det må forberedes under åndens hegemoni. Derfor er apostolat i sann forstand like meget et resultat som det er aksjon. Uten dype røtter, ingen vekst i høyden.

På et bedre grunnlag kunne derfor heller ikke formannen lansere aftenens aksjonsidé: en pakkeauksjon til inntekt for St. Olavs abonnementskampanje. Det var meningsløst å by en fem-kroning for en pose drops. Men de ble billige ved tanken på at nå kom katolsk lektyre gjennom et halvt år inn i et nytt hjem, kanskje inn i en ny krets av lesere! Med øvet hånd og røst fikk fru Nylund til hva hun ville — med en sann forakt for Prisdirektorater og Thagaarder. Det ble storm om budene og snart i tilslagene. Og N. K. K. F.'s formann, frøken Ragnhild Foss, som oppfordringen til tiltaket var gått ut fra, fikk seg overrakt en pen sum til videre overlevering til St. Olav, representert ved redaktøren. Selv om det ble gitt uttrykk for at pengene hadde kunnet komme vel med til høyst nødvendig kontorutstyr i redaksjonen, vil de inngå i den pågående abonnementskampanje, slik som tiltenkt.

Således ble Maria-kongregasjonens første møte i høstsemestret en vakker aksjon i apostolatets tjeneste: Den katolske presses uvurderlige apostolat i vår tid. Ledelsen og medlemmene har all ære av det eksemplarske tiltak og resultat!

FRANSK AKADEMISK KOR — — —

Søndag 11. september opplevet kirkegjengerne i St. Dominikus i Oslo en overraskelse av de sjeldne. Det Akademiske Kor ved universitetet i Lille, som skulle gjeste Bergen samt syngre inn plater med musikk fra det 16. århundre i Norsk Rikskringkasting, kom og meldte seg lørdag aften 10. september hos paterne i Neuberggaten og tilbød seg å syngre i høymessen følgende dag. Tilbudet ble selvfølgelig tatt imot med stor glede, og neste formiddag fikk man høre koret framføre den gregorianske «Missa de Angelis», samt motettene «O, bone Jesu» av Bjerkhem til Offertoriet, «Jesus, Rex admirabilis» av Palestrina etter Forvandlingen og til slutt «Gloria Patri» av samme komponist. Etter messen sang akademiker-koret en korall av Johan Sebastian Bach.

Katolsk studentlag 10 år.

Det er med usikker hånd vi griper pennen, vi to som nå skal skrive noen ord i anledning av Katolsk Studentlag's 10 årsjubileum.

Hva skal vi si om en så ny skapning? Den har jo ikke egentlig noen historie ennå som vi kan skrive om. Heller ikke føler vi oss overbevist om at våre lesere er interessert i å få vite noe.

Vårt studentlag har i alle fall to store aktiva: Det har St. Thomas til beskytter og det eksisterer, og som bekjent er eksistens et gode! Vi tror jo at «å være» er bedre enn ikke «å være».

Å framheve at Katolsk Studentlag eksisterer, kan kanskje synes overflødig, — men: Er det ikke både en lykke og et under at vi lever og er kommet så langt som til 10 år? Studentlaget har nemlig allerede gjennomgått atskillige barnesykdommer, men nå ser det ut til at vi er ferdige med de alvorligste, og vi er til og med så optimistiske at vi tror vi er blitt immune for en del i framtiden.

Grunnen til all denne skrøpeligheit i de første årene må søkes i to forhold: En noe svakelig konstitusjon og et meget vanskelig klima. I de siste årene er det imidlertid skjedd en gledelig forandring. Vi er blitt sterkere, og værforholdene er blitt bedre, så nå trives vi utmerket.

Sannelig har vi vokst bra i det siste. Det er ikke så lett å si nøyaktig hvor mange medlemmer vi har, da flere bor utenbys og noen reiser bort av og til, men i det hele er vi vel en ca. 60—70. Da vi begynte, var vi ca. 10. Vårt første møte fant sted i et klasseværelse på St. Olav's gutteskole. Vi snakket og funderte en god del før vi ble enige om vårt navn. På den ene side ville vi gjerne ta et navn som passet i våre hjemlige forhold, på den annen side ville vi også gjerne stå sammen med de andre skandinaviske katolske studentorganisasjoner, som alle tre kaller seg «Academicum Catholicum». Vi fant ut at det var tryggere å være norsk enn akademisk i vårt valg av navn, og slik ble vi altså et «lag».

Pastor Hubert Messerschmidt Danmark, en av foredragsholderne ved jubileet.

I begynnelsen var vi ikke sikre i vår kurs. Vi holdt møter for ofte, slik at det falt vanskelig å få forberedt dem ordentlig, og vi avsluttet med noe å spise, en skikk som forsvant etterhvert. (Hm . . . . .! Setterens anm.) Nå det siste året har vi innført den skikk å synge kompletorium til slutt, så her må det vel i alle fall sies at vi har gjennomgått en utvikling til det bedre.

I grunnen er det ikke riktig å si at Katolsk Studentlag er ti år. Det er ti år siden det ble stiftet, men det har vært oppløst i ca. 2 år, nemlig de 2 siste år av krigen, da Katolsk Studentlag fulgte de andre studentforeningers eksempel og trakk seg tilbake fra offentligheten.

Stort sett har Katolsk Studentlag ført en nokså jevn og rolig tilværelse. Noen disharmonier har vi jo opplevet, men i det hele er vi visst litt for stille. Litt mer glød og iver kunne ikke skade. Enkelte medlemmer har virkelig arbeidet for Studentlaget. De som har gjort mest for dets trivsel er den geistlige rådgiver og en som nå er postulantinne hos dominikanerinnene i Chatillon, men det er også flere andre som burde nevnes med takk.

Vi har ofte hatt vanskelig for å få tak i foredragsholdere. Det er ikke så mange å ta av blant våre egne. Vi har etter tur plaget nesten hele presteskaper med å komme, og av og til har vi fått en eller annen fra Universitetet til å komme til oss. Det har alltid vært oss til gagn og glede.

Studentlaget kan ikke rose seg av å ha utført store ting. Likevel er det ett foretagende som det kan se tilbake på med glede og stolthet. Det møte som Studentlaget arrangerte i Kristiansand sommeren 1948 var avgjørt en opplevelse for alle deltakere og en suksess for stævnekomiteen.

Det er ikke godt å si hvilke frukter dette stevne bar, men der er i alle fall to synlige resultater: Vi lærte å bli glade i å synge kompletorium som avslutning på møtene våre, — og sant å si, gjør vi det nå nokså pent! Dessuten ble det, i det hele tatt en større interesse for liturgi, slik at vi startet en liten gruppe som holdt liturgiske øvelser, og få ting har lyktes bedre for Studentlaget enn denne liturgi-gruppen. Det skulle tyde på at Katolsk Studentlag tross alt har religiøs livskraft i seg og at dets medlemmer vil leve av og for troen.

Siste semester gjorde Katolsk Studentlag et nytt eksperiment. Det holdt sin første ordentlige retrett. Riktignok varte den bare fra en lørdag aften til søndag ettermiddag, men den var helt etter oppskriften med taushet og lesing under måltidene. Nå ved 10 årsfesten vil vi gjenta forsøket. En retrett skal være innledningen til festen.

Vi viser forøvrig til annonsen.

Som en vil se av programmet blir det en opptatt jubileums-uke, som vi håper vil bli vellykket. Forutsetningen for det er at alle lagets medlemmer slutter opp om arrangementene, og at så mange som mulig kommer på de offentlige foredragene.

Ti år er i og for seg ingen lang tid. Når vi stanser ved disse ti årene er det for å tenke over hva de har lært oss, og for å oppfordre alle våre trossfeller til å be for Studentlagets framtid. La oss be om at laget må komme til en stadig klarere erkjennelse av sin oppgave blant Kirkens foreninger her hjemme. La oss be om, og arbeide for, at vi der kan hente hjelp til utad å øve apostolat blant våre ikke-katolske venner og medstudierende, og om at fellesskapet innad må bli stadig styrket og vise seg i det Kristus ga oss som kjennetegn på at vi er hans disipler:

At vi elsker hverandre.

Borghild Gundersen

A. M. Lund

UTLANDET:

VATIKANET

Vatikanets museer og gallerier forbereder seg på å ta imot tilstrømmingen i Det hellige år.

Før paven forlot Vatikanet for å begi seg til sin sommerresidens Castel Gandolfo, rettet han en særlig takk til baron Bartolomeo Nogara som er generaldirektør for de pavelige monumenter, museer og gallerier, for den energi han har nedlagt i arbeidet med å reorganisere museene og galleriene i Vatikanet med tanke på innrykket i Det hellige År.

I år har museene og galleriene vært åpne hele sommeren og har hatt et gjennomsnittlig besøk i mai, juni og juli av 60 000 personer. Besøkende fra alle land betaler en avgift på 100 lire som svarer til 18 amerikanske cents, men personer med pilegrimskort får 50 % rabatt. Denne rabatt vil også bli gitt i Det hellige År.

Det aller siste bidrag til Vatikanets museer er en verdifull filatelistisk samling av alle frimerker som ble utgitt av Kirkestaten før 1871, og de serier som er utgitt i Vatikan-byen etter at Lateran-overenskomsten ble ratifisert i 1928.

Tre konstitusjoner i anledning Det hellige år offentliggjøres i nær framtid.

Tre «apostoliske konstitusjoner» med tilknytning til Det hellige År er snart ferdig utarbeidet og vil i nær framtid bli meddelt offentligheten av Pave Pius XII, heter det i en melding fra Rom. En av disse vil handle om de særlige skriftefedre for Det hellige År og bestemme deres myndighet. Den tredje vil være viet dem som av en eller annen grunn ikke vil kunne reise til Rom og få del av Det hellige Års åndelige velsignelser.

BELGIA

Unge kristne arbeidere samles til verdenskongress i Belgia neste år.

Unge kristne arbeideres bevegelse, den s.k. Jocist-bevegelsen, vil holde en verdenskonferanse i Brussel neste år i dagene fra den 4.—10. september, meldes det fra et møte som har vært holdt i Brussel av konferansens forberedende komité. Ledere fra Jocist-bevegelsen i Belgia, Frankrike, England, Holland, Tyskland, Østerrike, Luxemburg, Portugal, Haiti, Algier, Tunis, Fransk Vest-Afrika og Fransk Ekvatorial-Afrika var tilstede. «Arbeidsløshet blant unge arbeidere» ble valgt som arbeidstema for konferansen. Før konferansen holdes kommer den belgiske Jocist-bevegelse til å feire sitt halv-hundre års jubileum. Den ble grunnlagt av pater Joseph Cardijn for 52 år siden.

På dette forberedende møte drøftet man også hvilken holdning man burde innta til Verdensføderasjonen av Demokratisk Ungdom og Verdenssamlingen av Ungdom. Det ble besluttet ikke å ha noe samarbeid med den førstnevnte organisasjon, da den ledes av kommunister og går inn for en kommunistisk politikk. Derimot ble det besluttet at Jocist-bevegelsen godt kan samarbeide med Verdenssamlingen av Ungdom, da den er erklært anti-kommunistisk.

Internasjonalt katolsk filmtidsskrift.

Etter to års grundige forberedelser har det Internasjonale Katolske Filmbyrå, som har sitt hovedsete i Brussel, begynt utgivelsen av «Revue Internationale du Cinéma». Dette nye tidsskrift har satt seg som mål å være et redskap for alle som beskjeftiger seg med åndelige og etiske spørsmål som er knyttet til filmen.

CHINA

Kommunistene legger an på å ydmyke den katolske geistlighet.

Kommunistene i China finner for nærværende en særlig glede i å «ydmyke» den katolske geistlighet. Et av de mest flagrante tilfelle fant nylig sted i Wuchang i Hupei-provinsen. Kommunistene trengte inn i en kirke, tvang biskopen til å avbryte messen, å avkle seg messedrakten

og til å feie gatene i 3 timer. Etterpå fikk biskopen vende tilbake til kirken. Da biskopen protesterte mot denne behandling under henvisning til at myndighetene hadde garantert retten til fri religionsutøvelse, fikk han til svar at det er riktig at man har en slik «frihet» i det røde China, men at han hadde glemt å innhente «tillatelse» til å holde et slikt «møte» hvor man hadde «frihet» til å holde gudstjeneste.

Kommunistisk undervisning påtvinges de katolske skoler.

Gradvis og med stor list påtvinger kommunistene i China de katolske skolene til å gi undervisning i kommunisme. Først ble det katolske universitet i Peking tvunget til å avbryte undervisningen i etikk og logikk. Deretter ble det organisert «studieklubber» i dialektisk materialisme som studentene ble tvunget til å være medlemmer av. Nå er universitetet selv satt under press for å få det til å ta opp dialektisk materialisme som undervisningsfag. Samtidig tillater man ennå at det holdes gudstjenester.

På den katolske høyskolen i Tientsin ble det gitt ordre til å holde valg til et forvaltningsråd og til et studieråd. Valget fant sted etter direktiver som var gitt av den kommunistiske undervisningsminister med det resultat at forvaltningsrådet som har til oppgave å forvalte fonds og vedlikeholde bygningene ble sammensatt av misjonærer, mens studierådet som har å sette opp studieplanen, ble sammensatt utelukkende av kommunister.

Katolsk hjelpeaksjon for det røde China.

Den katolske hjelpekomité for China planlegger å sende forsyninger til sine regionale kontorer i de kommunistokkuperte områder i China, så snart de kommunistiske myndigheter garanterer at disse forråd vil bli fordelt blant befolkningen av misjonærene og ikke av de kommunistiske myndigheter, heter det i en melding fra Rom.

Komiteens sekretær, pater Frederick A. McGuire, C.M., har opprettet et midlertidig kontor i Honkong. Komiteen vil derved fortsatt kunne ta imot de forsyninger som kommer fra katolikken i De forente stater.

Den katolske hjelpekomité for China ble opprettet i juli 1946 og etablerte hjelpekontorer i Peiping, Tientsin, Kai-feng, Hangkøw, Tsingtao, Hanchang, Foochow og Kanton før den kommunistiske armées offensiv sørover satte inn.

DE FORENTE STATER

Katolsk teatervitenskapelig institutt.

I motsetning til forholdene i Europa har studiet av teater erobret en bred plass ved høyskolene i De forente stater. Ved høyskolens avdelinger for teaterstudium blir det undervist i alle praktiske disipliner på vitenskapelig grunnlag.

Som eksempel kan nevnes det katolske «Fordham University» i New York, hvis teatervitenskapelige institutt er blitt betraktelig utvidet. Dette universitet som ledes av jesuittene, har et teatervitenskapelig fakultet som er rikelig utrustet med alle de hjelpemidler som tjener til å utdanne fagfolk for presse, kringkasting, teater og film. Det er lagt stor vekt på å skape harmoni mellom teori og praksis. Av den grunn rår fakultetet over tre egne, mindre teatre hvor elevene har mulighet til å prøve sine egne stykker. Det undervises i teaterhistorie, gymnastikk og fektning, kostymering, regie, teatrets sosiologi, utviklingen av den dramatiske form, dramaets historie, det russiske teater og det tyske teater. Hertil kommer grundige språkstudier.

ENGLAND

Den katolske kirkes kamp av avgjørende betydning for alle kristne, hevder Den engelske statskirkes mest utbredte publikasjon «Church Times».

«I Ungarn, Tsjekkoslovakia og Polen . . . er det ikke bare den romersk-katolske kirke som er i fare. Det er hele det katolske liv og kristendommens syn på mennesket i verden,» framholdt den engelske statskirkes mest utbredte publikasjon «Church Times» i en redaksjonell leder den 19. august. «Vi føler ikke trang til å forsvare oss fordi vi har ofret så stor plass på Den katolske kirkes kamp i Europa, fordi denne kamp er av avgjørende betydning for alle kristne,» skriver redaktøren videre.

«Forsvaret av hva vi løselig kaller «demokratiske prinsipper» forblir i vesentlig grad en kristen kamp,» understreker redaktøren. «Disse prinsipper er bygget på læren om at Gud skapte mennesket, på læren om at Gud inkar-

nerte seg i mennesket, at Gud løskjøpte mennesket, at Gud helliggjør mennesket. De fleste kristne — både katolikker og protestanter — har erkjent dette faktum i dag. Meget få lar seg forlede i sin vurdering av kampens alvorlige karakter ved slagord som «Kirkene er fremdeles åpne i Tsjekkoslovakia», eller «Den katolske kirke angripes fordi den blander seg i politikk . . .» Intet kristent samfunn kan gjøre Kristi gjerning i tiden eller gjøre seg noe håp om å overleve, om det bare blir et samfunn for gudsyndyrkelse. Det kan ikke holde seg på avstand fra resten av menneskets liv.»

«Det er fare for,» skriver redaktøren videre, «at enkelte kristne sier til seg selv at kommunistene kommer til å vinne. Men denne frase «kommer til å vinne» er et kompromiss med fienden. . . Om det er noe som er uunngåelig i historien er det at den endelige seier vinner de som har erkjent at hver eneste sjel som Gud har skapt har en verdi som er uendelig.»

HOLLAND

Protestantene har ennå ikke gjennomskuet hvor raffinert kirkeforfølgelsen drives i Øst-Europa.

Sekretæren til det økumeniske råd for kirkene i Holland, dr. van der Linde, framholder i en uttalelse til Det Hellige Officiums ekskommunikasjonsdekret at mange protestanter i Holland ennå ikke har gjennomskuet hvor raffinert kirkeforfølgelsen drives bak jernteppet. Når Vatikanet har funnet det påkrevet å gripe til sitt skarpeste våpen, viser det hvor stor nøden er i disse land, uttaler dr. van der Linde, og framhever:

«Om frontene ikke var helt klare for et år siden, løper skillelinjene i dag skarpt opptrukket. Sammen med andre grupper kjemper en kirke for åndsfriheten i en totalitær stat. Men jernhard er den neve som slår alt ned som vil bestride dens rett til å oppdra ungdommen.»

I protestantiske kretser er det ingen meningsforskjell om at de protestantiske kirker ikke bør slutte seg til noen korstogsstemning, heter det videre. Men man må ikke lukke øynene for den kjensgjerning at også ikke-katolske kristne blir trukket inn i kampen mellom kristendom og kommunisme. Av den grunn har verdenskirkerådet i sin siste erklæring ikke bare reist kravet om sosiale reformer i Vestens verden, men «med enda større alvor protestert mot krenkelsen av menneskerettighetene, særlig i de kommunistregjerte stater.»

Dr. van der Linde peker deretter på den forvirring som er oppstått som følge av de forskjellige meninger som er kommet til uttrykk innenfor det økumeniske verdensråd. Prof. Karl Barth står mot professorene Niebuhr og Bruner som allerede på kirkemøtet i Amsterdam pekte på prof. Hromadkas sviktende begrunnelser. Årsaken til denne forvirring ser dr. van der Linde i den sveitsiske, evangeliske pressetjenestes «ensidige, ja tendensiøse nyhetstjeneste» som har bevirket at man har fått et galt syn på de problemer kirkeforfølgelsene har reist. Det er ingen hemmelighet lenger at alle i Verdenskirkerådet har distansert seg fra den av kommunistene innsatte reformerte biskop Berecky i Ungarn. Selv om man også fester lit til prof. Hromadkas uttalelser om at han virkelig har funnet en vei for kirken i den tsjekkiske situasjon, kan man ikke se bort fra den kjensgjerning at andre personligheter i Tsjekkoslovakia kan bedømme stillingen på en annen måte, men at de for å berge livet må tie.

38 % av befolkningen er katolikker.

Den siste folketellingen i Holland viste med hensyn til konfesjonen at 38 % av befolkningen er katolikker, 31 % tilhører den reformerte kirke og 11 % andre protestantiske kirkesamfunn. 17 % tilhører intet kirkesamfunn.

INDONESIA

Stor tilgang på innfødte prester.

En nylig offentliggjort statistikk over Kirkens stilling i Indonesias forente stater som snart blir en virkelighet, forteller at av en befolkning på 70 millioner er 737 208 katolikker og 35 342 katekumener. Av disse er 79 015 europeere.

Tilgangen på innfødte prester er i gledelig vekst. For nærværende studerer 405 innfødte kandidater på katolske presteseminarer, mens det for tiden finnes 552 europeiske

og 63 innfødte munkar. Av nonner finnes det 1152 europeiske og 310 innfødte.

JAPAN

Budskap fra den apostoliske delegat på 4-års dagen for atombomben over Nagasaki.

Et budskap fra den apostoliske delegat i Japan, erkebiskop Maximilian de Furstenberg, som er født i Belgia, ble lest opp i fredsparken i Nagasaki ved en enkel seremoni til minne om at det var gått 4 år siden atombomben ble sloppet over byen. Det ble også lest opp et budskap fra statsminister Shigeru Yoshida, fra Parlamentets president Shidehara og fra general Douglas MacArthur.

«Det er med glede jeg velsigner den plan byens autoriteter har trukket opp for å gjøre Nagasaki til et hjem for kosmopolitisk kultur,» uttalte den apostoliske delegat i sitt budskap. «I stedet for bare å hengi seg til sorg over ødeleggelsen og lidelsene, tilskynder 4-års minnet om atombombens eksplosjon byens myndigheter til nye anstrengelser, på samme måte som det skjer når et modent menneske hjemsokes av lidelser; de slår ikke et slikt menneske ned men fremkaller ny energi. . . I år har vi feiret minnet om den hellige Franciscus Xaverus' komme til Japan for 400 år siden. Nettopp i dette år er det rett og riktig at befolkningen i Nagasaki vil arbeide for å bringe sin by opp på et høyere plan av universell kultur. Er ikke grunnleggelser av og historien til denne by knyttet til inntøget av den religion som kalles katolsk, hvilket betyr universell? Kristi Kirke som skaper indre og ytre fred og fremmer den kulturelle vekst er også i stand til å bringe nasjonene nærmere hverandre i harmoni, fordi den tillater dem å gi uttrykk for deres særpreget i full frihet.»

En hel grend konverterer.

På festen til minne om Maria Opptagelse ble 1200 personer døpt i den japanske landsby Saga. Dermed er tallet på troende i denne menighet nådd opp i 2000. Landsbyen teller i alt 2850 innbyggere. En venter at de gjenværende 850 vil bli døpt i november. Dette eksempel har virket smittende på andre japanske byer og landsbyer som ønsker tilsendt misjonærer.

LIBANON

600 barn til arabiske flyktninger fra Palestina får nytte godt av Pavens økonomiske hjelp.

600 barn til arabiske flyktninger fra Palestina får tilbringe lengere ferier i Libanon takket være økonomisk hjelp fra Paven, heter det i en melding fra Beirut. De praktiske arrangementer som har gjort det mulig å gjennomføre denne plan er truffet av den apostoliske nuntius i Beirut, erkebiskop Alcide Marina. Barna fordeles på en rekke katolske ordner som har påtatt seg å pleie dem.

PANAMA

Kringkastingen i Kirkens tjeneste.

I et intervju med en representant for Internasjonal Katolsk Pressetjeneste nylig framholdt erkebiskop Francisco Beckmann, C.M., at religionsundervisning inngår som regulært fag i alle skoler i Panama. «Selv om prestemangelen er stor, blomstrer det religiøse liv,» uttalte erkebiskopen videre. «I nær framtid vil det bli opprettet et nytt bispedømme.»

Av særlig interesse er erkebiskopens meddelelse om at Kringkastingen i Panama lar Kirken slippe til i kringkastingen. På programmet inngår en særlig «katolsk time» som er garantert av Kolumbus-ridderne. Også den katolske ungdomsorganisasjon og Don Bosco Alumnene — tidligere elever ved de skoler som ledes av Salesianerne — har sine faste programposter.

POLEN

Polsk jesuitt forsvarer støtteaksjoner til undergrunnsbevegelser av moralske grunner.

«Det er tillatt å bruke makt mot et tyrannisk og ulovlig styre,» uttalte jesuittpateren W. Gurgacz for militærdomstolen i Krakow under en rettssak som var reist mot bevegelse, meldes det fra Polen over London. Kjent under navnet «Gendarmerie» var en bevegnet gruppe anklaget for å ha overfalt kommunistiske institusjoner og for å ha

røvet nasjonaliserte banker. Sammen med pater Gurgacz var 5 medlemmer av gruppen anklaget i samme rettssak som tok til den 5. august.

I motsetning til andre ofre for den kommunistiske justis i Polen som helst har redusert eller helt benektet samarbeid med undergrunnsbevegelsen, erkjente den 35 år gamle jesuitt at han hadde vært åndelig rådgiver for gruppen og hevdet at dens motarbeidelse av det kommunistiske styre var moralsk berettiget. Dette sitt synspunkt underbygget han med sitater hentet fra katolske moralteologers verker som under særlige forhold hevder at en slik handlemåte er moralsk berettiget.

Pater Gurgacz erklærte at han også hadde tjenestegjort som kaplan for gruppen, at han hadde lest messen for den på skjulestedene i fjellene, at han hadde mottatt skriftemål og at han hadde søkt å påvirke gruppens medlemmer til å leve et moralsk uklanderlig liv. Han forklarte at pengebeløp gruppen var kommet over, på Robin Hood-manér var blitt fordelt blant de polske borgere som hadde lidd mest som følge av at det kommunistiske styre hadde «ekspropriert» deres avlinger og andre eiendeler.

Observatører som har fulgt de kommunistiske rettssaker mot katolske prester gitt uttrykk for den oppfatning at ðer venter pater Gurgacz et langt fengselsopphold!

Økonomisk press på Kirken.

På samme måte som i Tsjekkoslovakia, hvor regjeringen er villig til å utbetale større lønninger til prester som vil «samarbeide», men som ellers på alle tenkelige måter søker å undergrave Kirkens finansielle grunnlag, går det nå også fram i Polen.

Ifølge Vatikanets kringkasting har den polske regjering offisielle bulletin nylig offentliggjort skattebestemmelser som legger nye skatter av alle slag på Kirkens og prestenes inntekter fra 1. august i år. Selv de kollekter som opptas i kirkene blir nå skattlagt. For fremtiden må alle prester føre nøyaktig regnskap over sine inntekter og utgifter. De må redegjøre for alle avgifter i forbindelse med vielser, dåpshandlinger osv.; oppgi alle bidrag fra bispedømmet, andre kirkelige kilder og religiøse sammenslutninger, oppgi alle beløp de mottar fra annet hold. Nøyaktige angivelser av givernes navn og adresser kreves også, slik at myndighetene kan skaffe seg en fortegnelse over bidragsyterne.

ROMANIA

Rumensk arkemandrit om Pavens dekret.

«Paven ønsker å hindre gjennomføringen av den proletære revolusjon som gir all makt til den arbeidende klasse,» heter det i en artikkel som arkemandriten Valerian Zaharia, talsmann for det kommunist-kontrollerte patriarkat til den ortodokse kirke i Romania, har offentliggjort i Bucurest-avisen «Universul». Dette var arkemandritens annet angrep på Pavens anti-kommunistiske dekret. Han er en av den røde patriark Marinasc nærmeste medarbeidere.

«Hensikten med dekretet er å bekjempe det egentlige demokrati og sosialismen,» heter det videre i artikkelen. «Paven ønsker å styrke borgerlige truster og karteller og å øke bank-kontiene til Den katolske aksjon. Paven ønsker å bevare den private eiendomsrett, fordi den er kilden til privatkapitalismen. Den «lykke» Paven ønsker for det arbeidende folk fremgår av at han har gitt arbeiderne det råd å samarbeide med arbeidsgiverne og å være tilfreds med å sulte. Det eneste Kristi stedfortreder gjør for å motarbeide sulten er å meddele velsignelser og utdele eggepulver som er sent ham fra De forente stater av kardinal Spellmann som er Vatikanets store bankier og en venn av Taylor, stålkongen.»

*

I likhet med Dem, kjære leser, er heller ikke vi i tvil om at dette oppstøt har vært i sekk før det kom i pose. Tross alt forteller det ikke så lite om virkningen av Pavens anti-kommunistiske dekret.

Kjent rumensk katolsk forfatter død i største fattigdom.

Det meldes fra Rom at den kjente romersk-katolske forfatter og journalist, Demetrio Carnabatt, er avgått ved døden i Bucuresti. De siste år har han som følge av den politiske utvikling i landet levd i stor nød og fattigdom. Hans mest berømte bok var en bok han har skrevet om St. Frans av Assisi.

SLOVAKIA

Kristenforfølgelser som fører tanken hen på keiser Neros' tid.

En korrespondent har sendt kopi av et brev han har mottatt fra Slovakia til det engelske uketidsskrift «The Tablet». Det gir supplerende opplysninger til de beretninger vi tidligere har brakt om de slovakiske bønderes forbitrede kamper mot Kirkens fiender. Det heter i dette brev bl. a. følgende:

«Vårt liv her er fryktelig, nesten ikke til å holde ut. Vi forfølges på en måte som fører tanken hen på kristenforfølgelserne i antikkens Rom.

I landsbyen Liesek i Orava trengte en bevestret gendarm seg opp på prekestolen for å ta fra presten et hyrdebrev som ble lest opp. Han ble forhindret i dette av bøndene som etter gudstjenesten prylte ham opp for å ha vanhelliget deres kirke. Den neste dag ble over halvparten av byens mannlige befolkning arrestert og fengslet. Behandlingen av de fengslede katolikker trosser enhver beskrivelse. De utsettes for tortur, mishandles og lemlestes av Sikkerhetspolitiet.

Soknepresten i den lille by Dolny Kubin som ligger i det nordlige Slovakia, mgr. Victor Trstensky, ble brakt til fengslet i Ilava, fordi han nektet å slutte seg til den kommunistiske «Katolske aksjon». Dette er i det minste hva gendarmene selv forteller. Men soknebarna tror at mgr. Trstensky er død. Noen dager senere ble et lemlestet legeme, iført prestedrakt, funnet flytende i Oravaelven i nærheten av en av nabolandsbyene. Hele distriktet er overbevist om at den døde var mgr. Trstensky. Kroppen ble begravd i hemmelighet av de kommunistiske myndigheter.

Folk som er i offentlig tjeneste eller beskjeftiget i industrien får ikke utbetalt sine lønninger, om de nekter å undertegne den kommunistiske «katolske aksjon»s proklamasjoner. Hele Slovakia er som en kokende gryte.

De troende forsvarer sine prester mot overgrep og fengsling med bare nevene. Kampen er meget ulik, for kommunistene er bevestret med maskinpistoler og mitraljøser.

I Komjatna i nærheten av Ruzomberok — i Ruzomberok hviler pater Hlinka i et praktfullt mausoleum — ville gendarmene arrestere soknepresten. Landsbyen satte seg til motverge, og gendarmene fyrte flere salver mot bøndene. Over 30 ble drept og alvorlig såret. Over hundre ble fengslet.

I byen Levica i det sørlige Slovakia ble 20 elever i den høyere skole utvist av skolen fordi de hadde forsvart sin prest.

Det har vært opptøyer i flere byer som Chadtsa, Zhilina, St. Martin Turany, St. Peter og Klastor pod Znievou og i landsbyene i Oravas fjelltrakter. Store uroligheter meldes også fra Nitra, Bratislava og Kosice, hvor biskop Charsky satt fengslet en kortere tid.

Kommunistene har forsøkt å ødelegge den årlige pilegrimsferden til Levocha, Slovakias Lourdes, som ligger i bispedømmet Spis. Det skjedde den 2. juli. Fire dager før ble byen faktisk avskåret fra omverdenen av soldater og gendarmar. Alle jernbaner og veier til Levocha ble sperret. Men de troende slovakere lot seg ikke avskrekke. De marsjerte til fots i flere dager, anført av sine prester som hadde trukket i sivile klær. De iførte seg sin prestedrakt da målet for pilegrimsferden var nådd. Til tross for forfølgelser og terror var 100 000 troende samlet i Levocha. Byen var overfylt av pilegrimer. Kommunistene hevnet seg ved å stenge alle restauranter, forretninger og spisesteder, slik at det ikke ble mulig å kjøpe mat eller drikke. Selv gutter som solgte frukt fra sine små vogner på det Hellige Berg hvor den berømte helligdommen er, ble jaget vekk av gendarmene. Vannledningene ble avstengt, slik at ikke bare pilegrimene men også byens befolkning ble uten vann i to dager. Under den høytidelige messen sendte kommunistiske høytalere ut marsjer og parti-sanger. Men pilegrimene overså all ondskapen, og til tross for at de var både sultne og tørste sang de triumferende og mektig: «Når Kristus er med oss, hvem kan da være mot oss? Kristus er vår fører, Kristus er vår Konge!»

SVEITS

Kongressen i Luzern.

Mer enn 70 000 mennesker, hvorav mange utenlandske gjester, overvar den katolske kongress i Luzern den 3. og 4. september. Forhandlingene ble avsluttet med overføring av en kringkastingstale som Pave Pius XII holdt fra Vatikanet på tysk, fransk og italiensk. Etter at den Hel-

lige Far hadde talt om materialismen, uttalte han:

«Men det finnes en annen fare, mer nedbrytende enn materialismen som truer troskapen mot Gud og Hans bud. Sveitserne kan glede seg over sin trosfrihet. Om denne tro skulle bli for svak, ville deres frihetsidealer smuldre hen og deres borgerlige liv miste sin verdi. Bare i Gud er man fri. Om dere svikter Gud, vil dere straks se dere forrådt i totalitære styremakters vold.

Den katolske kongress er den første som holdes i Sveits siden krigen begynte. I disse dager runder vi 10-års dagen for krigsutbruddet. Ennå har verden ikke overvunnet virkningene av de redselsfulle apokalyptiske begivenheter krigen førte til.

Den nasjon som krigen først rammet uten nåde og barmhjertighet, var den polske. Polen led det utrolige under den tyske okkupasjon. Det gjorde også andre nasjoner som krigens demoner hjemsoekte og fylte med den rene dommedagsstemning.

Da disse ti år nå er gått og døren til det Hellige År snart vil bli åpnet, håper Vi mot ethvert håp og ønsker Vi av brennende hjerte at året 1950 ved de fortjenester Jesus Kristus ved sin lidelse og død vant for oss, må bringe oss vissnet om ytre fred og indre forsoning hos alle folk.»

Etter at Paven hadde hyllet sveitserne for de store framskritt de har gjort på det sosiale område i løpet av de siste 50 år, uttalte han:

«Dere er ikke svake. Bevar styrken i sinnet og en hellig plikt til å prege det offentlige liv med kristen tro. Forholdene er forvirret over alt i verden, og arbeidet med å motvirke forvirringen er en oppgave som hviler på presteskapet. Men også en oppgave som ifølge naturens orden hviler på det katolske legfolk . . .»

SØR-AFRIKA

Katolsk rådgivende byrå opprettet for emigranter til Sør-Afrika.

Displaced persons og andre emigranter til Sør-Afrika vil nå få sjanse til å komme i kontakt med hverandre og andre sør-afrikanere takket være opprettelsen av Katolske nybyggeres byrå. Dette byrå er nettopp opprettet av Vikariatet i Johannesburg.

På byråets første møte drøftet representanter for alle nasjonale grupper i Sør-Afrika den beste måten å informere de nye kolonister om katolske kirker, skoler, religiøse og sosiale sammenslutninger. Byråets leder, dr. J. F. H. Custer, økte på at byrået vil kunne redusere faren for at katolske emigranter kommer bort fra Kirken på grunn av manglende kontakt med andre katolikker.

TSJEKKOSLOVAKIA

Nye trusler fra regjeringen.

Da president M. Gottwald de siste dager av august besøkte Slovakia i anledning 5-års dagen for den slovakiske oppstand som fant sted i 1944, framkom han i en tale med nye trusler mot Kirken. I en tale lot han skinne igjen om at det vil bli lettere å ta kampen opp mot bøndene, når bare høsten er i hus og parlamentet har vedtatt regjeringens lovforslag til regulering av statens forhold til Kirken. Da vil kampen mot biskopene bli ført for alvor. President Gottwald uttalte:

« . . . I løpet av de siste måneder har vi vært vitne til en ny og mer lumsk måte å undergrave vårt land på. Igjen og igjen har den maskerte reaksjon etter ordre fra fremmede imperialister gått til angrep på regjeringen og staten. Det øverste kirkelige hierarki har gått i spissen for dette nye og nederdrektige angrep på resultatene av vår nasjonale frihetskamp. Det sprer falske rykter blant folket når det påstår at det ikke finnes religionsfrihet hos oss, at kirken kommer til å bli stengt og lignende tøv. Jeg mener det er unødvendig igjen å understreke at denne propaganda fra begynnelsen til slutt er en eneste stor løgn . . . Det er klart at religionen bare er et skalkeskjul for det. Det ønsker å ramme de resultater som det arbeidende folk har nådd, å ta fabrikkene fra arbeiderne å gi dem til de tidligere eiere, å ta jorden fra bøndene og gi den tilbake til de tidligere godsbesiddere . . .»

Søndag den 28. august framkom justisministeren, M. Cepicka, som er svigersønn til Gottwald, i en tale i Praha med en rasende beskyldning om et angivelig kuppforsøk med sikte på å styrte regjeringen som skulle vært planlagt på et møte av kardinaler i februar måned. Han

kunne imidlertid ikke fortelle hvor dette møte skulle vært holdt, heller ikke hvilke kardinaler som skulle ha vært til stede.

En erkebiskop svarer.

På slike og lignende angrep har erkebiskopen av Olomouc, mgr. Matocha, svart i et innlegg til kommunistavisen Rude Pravo som utkommer i Praha. Det turde være overflødig å si at det ikke ble tatt inn. Innholdet er kjent, da det er sendt ut av Vatikanets kringkasting. Erkebiskopen tilbakeviser alle de tåpelige beskyldninger som fra kommunistisk hold rettes mot Kirken og stiller på sin side følgende spørsmål:

«Hver« tengt alle katolske skoler? Hvem innførte undervisning i dialektisk materialisme i religiøse undervisningsanstalter og krevde eksamener i dette fag? Hvem stablet den s.k. «Katolske aksjon» på benene?»

Disse forholdsregler er, framholdt biskopen, en trusel mot Kirkens frihet, og det er biskopenes plikt å forsvare dens institusjoner. Regjeringens handlinger betegnes av biskopen som en krenkelse av den i forfatningen garanterte religionsfrihet, og biskopene kan ikke anklages for nedbrytende virksomhet, når de forsvare denne frihet. Erkebiskopen framholdt til slutt følgende:

«Den katolske kirke i Tsjekkoslovakia kommer ikke til å la seg diktere av nikkedukker i den s.k. «katolske aksjon» eller av regjeringskommisærer. Vi tilbakeviser disse tåpelige beskyldningene for å være reaksjonære for i virkeligheten forsvare vi Kristi arv og Kirkens frihet.»

En preken av erkebiskop Beran.

En preken, skrevet av erkebiskopen av Praha, mgr. Beran, ble lest opp i St. Vitus-katedralen og i to andre kirker i Praha søndag den 4. september. Da erkebiskopen i virkeligheten sitter fengslet i sitt eget palass, ble prekenen som var mangfoldiggjort på meget tynt papir, smuglet ut, heter det i en melding fra United Press. Denne preken er den første erkebiskopen har utformet etter den preken han holdt den 16. juni, da han ble hylt ned av kommunistene i sin egen katedral, for kort etter å bli internert i det erkebiskopelige palass.

Erkebiskopen hadde valgt teksten fra 1. Kor. 1, 27—28, hvor det står skrevet: «Men det som er dåraktig i verden har Gud utkåret for å gjøre skam på de vise, og det som er svakt i verden, har Gud utkåret for å gjøre skam på det sterke, og det som er ringe i verden og ringeaktet, og det som regnes for ingenting, har Gud utkåret for å gjøre til ingenting det som er noe . . .»

Etter å ha understreket at han ikke som så ofte påstått av kommunistene er en forræder av sitt land, og at katolisismen ikke er «nedbrytende», uttalte erkebiskopen:

«Den som ikke forråder Gud, kan ikke forråde sitt land og folk. Alle troende må be om at nasjonen vender tilbake til Gud som en fortapt sønn til sin far.»

Etter å ha oppfordret de tsjekkiske katolikker med særlig andakt å feire festen for Den hellige jomfrus fødsel den 8. september, uttalte erkebiskopen:

«I vår betente og oppløste tid vil Maria og hennes ubesmittede hjerte kunne bringe fred og ro til hele verden. Vi er så små og kraftløse midt i tidens herjende satanisme. Men selv om vi mangler kraft og styrke — at dere vil forbli trofaste mot Gud og Hans Kirke. Maria «med syv sverd i sitt hjerte» sto trofast ved Korsets fot . . . trofast til det siste. Mine kjære venner: vi må igjen innvie våre hjerter til Maria. Ønsker vi fred, må vi vinne den ved kjærlighet, — oppriktig, trofast kjærlighet. Fordi kjærligheten i Marias hjerte var trofast og oppriktig, vil vår kjærlighet seire.» Etter å ha nevnt de kommende retterganger som Kirken imøteser, sluttet erkebiskopen sin preken med følgende forsikring: «Vi skal være vel forberedt.»

Kominformagent leder kampen mot Kirken.

En korrespondent skriver til det engelske uketidsskrift «The Tablet»:

«En av de mest aktive agenter i kampen mot Kirken er sjefen for Kominforms første byrå i Praha, en viss Otto Katz, alias André Simon. Katz-Simon kan betraktes som en spesialist i denne form for krigsførsel. I begynnel-

sen av den spanske borgerkrig var han av Komintern knyttet til det spanske kommunistpartiet «Agit-prop». Han fikk i oppdrag av den spanske kommunist-leder José Diaz sammen med de lokale kommunistiske myndigheter å reorganisere religionsundervisningen i Catalonia, støttet av medlemmer av den krypto-kommunistiske gruppe P.S.U.C. I Catalonia organiserte han brenningen av kirker og ødeleggelsen av ordenshus. Han gjorde dette så energisk og grundig at selv de røde spanske myndigheter ble engstelig for følgene og fikk ham forflyttet som sjef for det røde Spanias pressekontor i Paris.

Suspenderte prester og ledere av «Den katolske aksjon» til Sovjet for å studere.

Den tsjekkosllovakiske sunnheitsminister Joseph Plojha er som en av de suspenderte prester i Tsjekkoslovakia, og 6 andre tsjekkosllovakiske ministre som har hjulpet frafalle prester til å stable den regjerings-kontrollerte «katolske aksjon» på benene, forlot helt uventet i begynnelsen av august Praha, for som Sovjet-regjeringens gjester å tilbringe en måneds ferie i Kaukasus. I den kunngjøring som senere er sendt ut heter det at de «ville delta i et studiekursus».

Ny hjelpebiskop i Praha.

Pave Pius XII har utnevnt pater Cajetan Matousek til titulærbiskop av Serigene og til hjelpebiskop for erkebiskop Beran i Praha.

Det finnes allerede en hjelpebiskop i Praha. Det er mgr. Anton Eltschner, titulærbiskop av Zephyrium.

TYSKLAND

Biskopskonferansen i Fulda.

Den 82. biskopskonferanse ble holdt i Fulda i slutten av august. Biskopen av Fargo, North Dakota, mgr. A. J. Muench, som er apostolisk visitator i Tyskland, hadde sendt en hilsen til konferansen, men var selv ikke til stede. Erkebiskopen av Köln, kardinal Frings, presiderte, og biskopen av Berlin, kardinal Preysing, var også nærværende; for første gang var kardinal Faulhaber grunnnet sykdom forhindret fra å møte. Biskopen av Meissen, Sachsen, i den sovjetokkuperte sone, var nektet utreisetilatelse av sovjet-myndighetene. Den ny-utnevnte biskopen av Augsburg møtte heller ikke, da han ennå ikke er vigslat. De fem nye biskoper som er vigslat i år, møtte for første gang.

Det felles hyrdebrev som ble satt opp, vil bli offentliggjort i den første halvdel av oktober i forbindelse med 100-års jubileet til Bonifatius Verein.

UNGÅRN

Ingen undersøkelse i kardinal Mindszenty-saken.

Den ungarske regjering har avvist et forslag fra den britiske og amerikanske regjering om å nedsette en felles komité i henhold til § 40 i fredstraktaten med Ungarn som bestemmer hvordan saker som reises av Vestmaktene mot Ungarn skal behandles, for å granske de anklager som er reist mot den ungarske regjering i forbindelse med saken mot kardinal Mindszenty. Vestmaktene har beskyldt den ungarske regjering for å ha krenket bestemmelsene om menneskerettighetene i fredstraktaten.

Det ungarske svar som er overrakt den britiske og amerikanske minister i Budapest, sier at den ungarske regjering har oppfylt sine forpliktelser ifølge fredstraktaten og beskylder Vestmaktene for å blande seg i landets indre anliggender.

Alle skoleelever i Ungarn skal «gjennomtrenges av materialismens livssyn».

Under åpning av et kursus for ungarske lærere nylig uttalte undersekretæren for det ungarske undervisningsministerium, N. Szavai, at alle skolebarn i Ungarn «skal undervises i en ånd som er gjennomsyret av den dialektiske materialismes prinsipper. Det er ikke vår mening,» uttalte undersekretæren videre, «at marxismen og leninismen skal læres som et alminnelig fag to og tre timer i uken, mens undervisningen ellers fortsetter som hittil. Det er vårt mål at alle fag av sosial betydning, særlig historie og naturvitenskap, skal undervises i en ånd som er gjennomtrengt av den dialektiske materialismes prinsipper. Bare på denne måten kan våre skoler bli redskaper til oppbyggingen av en sosialistisk stat og våre lærere virkelige oppdragere for våre barn.»

PROGRAM

for KATOLSK STUDENTLAGS 10-års jubileum

Oslo 24. sept. — 3. okt.

Lørdag 24. — søndag 25. september. RETRETT ledet av dominikanerpater Thorn hos St. Elisabeth-søstrene på Nordstrand. Avreise kl. 16.30 med Ekebergbanen fra Stortorget til Sæther st.

Mandag 26. sept. kl. 19.00. FOREDRAG på Universitetet (forbehold!) av professor ved Heythrop College, Father Bévenot, S. J. Emne: «Light from Newman on the Problem of Faith and Reason».

Fredag 30. sept. kl. 19.30. FOREDRAG i St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15, av pastor Hubert Messerschmidt fra København. Emne: «Den Hellige Skrifts plass i den kristnes liv».

Lørdag 1. okt. kl. 7.30. DIALOGMESSE, Sta. Katari-na-hjemmet, Gjørstadgt. 8.

Kl. 20 i foreningslokalet Akersveien 5. JUBILEUMSFEST Entré kr. 5.—.

Mandag 3. okt. kl. 19.30. FOREDRAG i St. Dominikus kirke av pastor H. Messerschmidt om «Matteusevangeliet».

Alle interesserte har adgang til foredragene.

Styret

NORGES KATOLSKE KVINNEFORBUND

feierer i år sitt 25-års jubileum og vil i den anledning avholde en minnefest i Oslo.

På stiftelsesdagen, den 23. oktober, (søndag) leses høymessen i St. Dominikus kirke for Forbundets avdøde medlemmer.

Mandag, den 24. oktober, kl. 19.30 arrangeres en fest-aften på Sta. Katarinahjemmet, Gjørstadgt. 8, hvor der også vil bli gitt en oversikt over Forbundets virksomhet i disse 25 år. Forøvrig kunstnerisk underholdning. Te og smørbrød serveres. Dessertbord.

Alle katolske kvinner er hjertelig velkommen, og ikke minst de som var med på å stifte Forbundet.

De som ønsker å bli med på festaftenen bes melde seg innen 15. oktober til frk. Sigrid Haile, tlf. 69 45 37. Kontingent kr. 5.—.

FELLESBASAR

St. Olavslaget — St. Hallvardslaget — Oslo

arrangerer i tiden 9. — 23. oktober fellesbasar i Akersveien 5

Vi ber alle støtte basaren i form av gaver som kan innleveres i prestegårdene Akersvn. 5 eller Urtegt. 29.

Basarkomitéen.

<p style="text-align: center;">ARENDALE</p> <hr/> <p>SØRLANDSKOMFYREN A/S</p> <p style="text-align: center;">Arendal</p>	<p>KOESTØLS ELEKTRISKE FORRETNING</p> <p style="text-align: center;">Arendal</p> <p>Installasjoner av enhver art utføres</p>	<p>PEDERSEN OG CO</p> <p style="text-align: center;">Fiskeforretning</p> <p>Tlf. 21 13 — 11 66</p> <p>Fiskebrygga Arendal</p>
<p>INGV. JENSSENS EFTF. (Inneh. OLAV BEISLAND)</p> <p>Telefon 12 60 Arendal</p>	<p>ADEL ELLEFSEN & CO</p> <p style="text-align: center;">Aut. Installatør</p> <p>Arendal</p> <p>Tlf. forr. 17 56 — priv. 23 78</p>	<hr/> <p style="text-align: center;">KRISTIANSAND</p> <hr/> <p style="text-align: center;">Malermester HALFDAN S. KVANVIG</p> <p>Kirkegt. 1 — Tlf. 39 30 Kristiansand</p>
<p>O. RØED'S EFTF. (Olaf I. Hartvigsen)</p> <p>Arendal</p> <p>Manufaktur- og Utstysforretning</p> <p>Dampfjærrenseri</p> <p>Etabl. 1857</p> <p>Telefon 10 37 — 16 43</p>	<p>ARENDALE RAMMEFABRIKK & KUNSTHANDEL</p> <p style="text-align: center;">(Bjarne Danielsen)</p> <p>Tapetlager</p>	<p>SAMSLAKTERIET</p> <p style="text-align: center;">Kristiansand</p> <p>Slakteri og Pølsefabrikk</p> <p>Salteri</p> <p>Tlf. kontor 29 79</p> <p>Hoveduts. 20 33 — 13 00</p> <p>Filial 21 45</p>
<p>RASENUS TALLAKSEN A/S</p> <p>Manufaktur</p> <p>Dame- og Herrekonfeksjon</p> <p>Torggaten — Arendal</p>	<p>VIOLA BLOMSTERFORRETNING</p> <p>Blomster besørget over hele verden</p> <p>Blomster — Kranser</p> <p>Telefon 15 41 Arendal</p>	<p>TOR RUUD A/S</p> <p>Aut. rørleggerforretning</p> <p>Kristian 4. gt. 17 Kristiansand</p>
<p>ARENDALE STENHUGGERI</p> <p>Kolbjørnsvik</p> <p>Telefon 23 08</p>	<p>P. M. DANIELSEN</p> <p>Bokhandel</p> <p>Torvet — Arendal</p> <p>Telefoner 12 03 — 15 50</p>	<p style="text-align: center;">KJØP BLINDE BARNES FYRSTIKKER</p>
<p>Arendal LIKKISTEFORRETNING</p> <p>Torggaten</p> <p>Arendal</p> <p>Telefon 17 65 — privat 18 65</p>	<p>GJERULDSSENS BOKHANDEL</p> <p>Kirkegaten — Arendal</p> <p>Telefon 17 62</p>	<p>BRØDRENE REBER</p> <p style="text-align: center;">Kristiansand</p> <p>Telefon 35 53</p> <p>Reparasjon og innstallering av elektriske heiser</p>
<p>Byggmester KARL ROSÉN</p> <p>Arendal</p> <p>Telefon 16 97</p> <p>Nybygg og reparasjoner</p>	<p>ALF KJERSMEYER A/S</p> <p>Garn — Trikotage</p> <p>Telefon 29 67 Arendal</p>	<p>P. CHRISTIANSEN</p> <p>Eggforretning</p> <p>Rådhusgt. 55 Kristiansand</p>
<p style="text-align: center;">STØTT KAMPEN MOT TUBERKULOSEN</p>	<p>J. E. PEDERSEN & CO A/S</p> <p style="text-align: center;">Kjøttforretning</p> <p>Strandgaten 202 g Arendal</p> <p>Telefon 23 60</p>	<p>Vi begynte å selge vindusglass i året 1866. I dag teller vi våre kunder i vindusglass over hele landet.</p> <p>S. SØRENSEN A/S</p> <p style="text-align: center;">Kristiansand</p> <p>Telegr.adr.: «Glassørensens» Tlf. 21 34</p>
<p style="text-align: center;">KJØP BLINDE BARNES FYRSTIKKER</p>		